

wara Ost-Intiesarare, Det är
jag ömtar mig på sått och wis
; Men jag kan ändå intet hiel-
han wackert! Nu är han för när-
skriker rätt nu, Sannerligen jag
på drat. Låt säga sig, Eljest
n det för Fruen, War nu de-
rt, Så skall jag hålla utaf hor
nu begynner han igen, Kan han

GS 1533

Trenne mycket wackra

W i s o r ,

Den Första.

(Mycket märkwardig.)

Om en Ungling i Linköpings Stab, som
följande natten, då han dagen förut för
första gången begått Herrans Heliga Mott-
ward, bärstol Ratten i Kyrkan, och un-
der Arresten af honom sjelf författad,
alla Unglingar till warning.

Ack! stanna du Ungling, och ic.

Den Andra.

Det gamla Edsba Lejon hwilar ic.

Den Tredje.

I våra glada dagar, ei någon ic.

Ett Samtal,

Hänt på Djurgården i Stockholm emellan
en Wårdehus-Piga och en Sjöman, som
war nyligen hemkommen från sin resa.

Wexjö 1824.

Tryckt hos Swen Rast's Enka.

Den Första.

Uck! stanna du Yngling, och se dig wäl före, Besinna att lefwa hur farligt det är, Haf alltid för ögonen din Gud och din Herre! Se till att du styr alla onda begär: Besinna dig wäl, Ochakta din själ, Ty snarligt tillstundar ett ewigt farwål ::

2. Jag knappast har kommit i blomstrande åren, Jag knappast i werlden har börjat inse, Så kom mig en tanke så faselligt i hägen, Som mig skulle lända till spott och till spe: O! Helige Gud! Jag war först din Brud, Men sedan öfwerträdde jag det Sjunde Guds Bud ::

3. Först glömde jag bort min Gud och min Herre, Sen glömde jag bort Guds Helliga fob; Sen glömde jag bort Guds Helliga lära, Som mig skulle leda till himmelens port; Ty satan gaf råd, Med mitt öfwerdåd, Att gripa min nästas wälfångna förråd ::

4. En liten tid derefter blef jag arresterad, Och fångslad med starkaste bojor och band; Mitt brott jag bekände och blef så

förpackad, Med handlöfswar swära till fängislet fram: Sen måste jag då, I elände gå, I hunger och nöd sedan tänka derup på ::

5. Jag förjer ej mera för werldenes ära; Ej eller för straffet hur hårdt det må bli, Men jag förjer måst för Föräldrarna lära, Samt Gyskon och slägt som mitt elände se, Allt de för mig då, Må blygas och så, Samt skämmas för hwargång de mig påtänka må ::

6. Uck! we mig den stunden då jag icke lydde Min Faders och Moders förmaning så god, Uck we mig den stunden då jag icke flydde, De orena tankar som i mig uppskod: O Herre! och Gud! Som lärt mig din Bud, Lär mig dem att hålla och följa till slut ::

7. Skulle jag i enslighet den stunden förbanna, På hwilken jag wandrat en syndares träl, Nej! jag önskar hellre hos Jesum få hamna, Ty han hafwer lofwat att frälse min själ: O Herre och Christ! Förlåt all min brist, Fräls mig ifrån ondo och djefwulens list ::

8. I Ynglingar alla som stäben min jemmer, Ni ackten nu eder och följen Guds Lag, Bed Herren i himmelen att han eder

sänder; De Heliga englar, som leda hvar
dag, På vägen rätt för, Och alltid förstår,
All djävulens anslag, som mig har för-
fört ::

9. Den endaste trösten som jag nu kan
äga, Är den att Gud vill ingen syndares
död: Den sig vill omvända han ewigt för-
leswa som Jesu förwärfwat med sin blods-
swett så röd. Se himmelen tar, Mig i
förswar, Trots werlden eller satan mig ei
mer bedrar ::

10. Gud Fader, gif lycka mitt lefwer-
ne här bättre, O Jesu af nåde gif willan
dertill, O Helige Ande hjälp mig till det
bästa, Att lefwa i werlden som Skaparen
vill, Då jag får till slut, Ut en härlig
strub, Med Palmer i händer lossunga min
Gud ::

Den Andra.

Det gamla Götha Lejon hwilar, och wri-
der sagta på sitt flöt, och trygt mot sön-
derbrutna pilar, ser faran hwilar wid dess
fot. Det ler i norr, det ler i söder, och
glädien hwilar i dess famn; då kringom wi
med glasen Bröder, och sjungom Frans
och Oscars namn.

2. Men fluga Frigen öfwer Norden, med
dunkelröda wingar opp, och rope rösterna
ur jorden, om forntidsbragd och samtids-
lopp; då kringom wi med swärden Bröder,
då kullom wi på Oscar än, och åter kring
den häpnadswerlden, går Götha Lejon löst
igen.

3. Du Carlars Son — du Nordens
stjärna, vårt hjerta och vårt swärd är ditt,
tag mot vår fria hyllning gerna, ditt namn
är kärt, ditt folk är fritt; led oss så långt
som hafwets bölja, så långt som dagens öga
när: wi slår på fjäldarne och fjäla, hwart
segren och hwart Oscar går.

Den Tredje.

Wära glada dagar, —
Ei någon sig belagar,
Att wällen ei behagar,
Just för det, han är för lång,
Rejsnarare det sig händer,
Så ofta man sig wänder
Att någon sukt man sänder,
Då wallskretsen blir för trång,
Nej tacka vill jag Borsalen,
Ei för bred ei för lång,
Hoppwalls eller Springwalls,

Allt har der fri gång;
Goda Gofar; men stor sak,
Hurtigt från golf till taf,
Salor eller förmat,
Blott språng uppå språng.
2. Men se på de söta grynne,
Med härluggen ner i synen,
Der knappt undan ögonbrynen,
Sig Astrild siäl någon blick,
Kastan med höga plumen,
Påkastar dock sielfwa hymnen;
En fladd uti den kostumen,
Sielf Poenilla fordom gick,
Med två tums Spets på hwar Sabian
Sndhvit hals i tricå,
Kandade behagen små,
Till punkt och prict,
Gofar ha er stad och wån,
Wallja med den och den,
Dyrka täcka Kånet,
Men håll er i stict.

3. Nå har ni wäl sett på malen,
Mån sa'n tog den söta haken.
Jag tror ett par hwita lakan,
Svept henne i en ewig natt,
Hufwudet af Adonis,
På Lundskap cederar bonis
Hoc statu eruditionis,
Hur tusen år detta fatt,

Kära gofar hwar ifrån,
Säg mig om ej från Mån
I de korta räckslidrt.
Sätt fastspjut på tån,
Hatten som en skopa lång,
Ohyfelig hjernan trång,
Men o we! med modet twång,
Har allt sin gång.